

TITI · LISTI

LETO VI.

LIST ZA DOBRO VOLJO IN SMEH — IZHAJA VSAKO SREDO

Štev. 40

SOS!

»SOS!« je zaklical signor Pella. »Jugoslavija se še vedno ne zmeni za koncentracije naših čet oh svoji meji. To je ponoven dokaz, kako prav smo imeli, da se jih bojimo, ker se oni nas prav nič ne boje...«

»SOS!« so dejali v Sofiji. »Jugoslavlani kljub normaliziranim normalnim odnosom, ki smo jih normalno vzpostavili po normalnem ukazu iz Moskve, še vedno čisto normalno naših normalno oboroženih teroristov, ki jih kot normalno pošiljamo k njim, ne puščajo na svoje ozemlje...«

»SOS!« so vzdihnili v vodstvu angleške laburistične stranke. »Ti delavci postajajo počasi popolnoma nemogoči! Postavljajo takšne zahteve, kot da niso oni tukaj zaradi nas, temveč mi zaradi njih!«

»SOS!« so vztrepotali hrabri italijanski vojaki na jugoslovanski meji. »Prav zanalašč takrat, ko smo mi tu na meji v bojni pripravljenosti, hočejo stavkati naši prometni delavci, kot da ni najvažnejše sedaj to, da pripravijo v našem zaledju vse za primer, če bi bilo treba bežati...«

»SOS!« so zakleli nekateri fabrikanti orožja v ZDA. »Na Koreji se menda res ne nameravajo več tepsti! Nujno bo treba najti nova torišča, kajti boji v Francoski Indokini in podobni drobšč so odločno premalo za naše kapacitete...«

»SOS!« so ogorčeno vzkliknile države s kolonijami v OZN. »S kakšno pravico sploh kdo govori o našem upravljanju naših kolonij! Kolonije so naše, upravljanje je naše, koristi so naše — kaj torej nas to briga, če ljudem v kolonijah vse to ni všeč. Glavno je, da je všeč nam...!«

MNOGO HRUPA — ZA NIČ!

Ob meji tanki, divizije in soldati.
Tito pa pravi: »Pustite me spat!«
Kričanje in grožnje in kletve vse hkrati.
Tito pa mirno: »Pustite me spat!«
To vojske herojsko je treba poznati!

HUDA REAKCIJA

Predstavniki vojske in laške vlade opazujejo reaktivno letalo, ki bo odletelo na polet v jugoslovanski zračni prostor.
Pa se oglasi predstavnik vlade:
— Caro mio, tako letalo mora imeti strašansko reakcijo...
Predstavnik vojske zamisljeno odvrne:
— Si, signore, tako letalo ima strašansko reakcijo — lahko celo takšno, da nas bo vse odpihnilo...

PRAZNO GOVORICENJE...?

... 63 odstotkov gospodarskega kriminala odkrijejo na osnovi podatkov o luksuznem življenju storilcev, pijančevanju, razmetavanju denarja v družbi raznih deklasirancev, izgubljenih žensk...

»Eh, kaj, fantje! To prazno govoricenje o gospodarskem kriminalu! Slabo živimo, pa si malo pomagamo...!«

Nelo a'na konkurenca

Italijanski politiki obiskujejo Trst. Mornariški minister Tamboni bo prisostvoval splovitvi nove ladje.

Tamboni: »Mogoče bi bilo bolje uporabiti tele, da ne bodo konkurirali Genovi...«

NEVARNO OROŽJE

»Fanti, viak za Avstrijo prihaja! Ti spravi takoj svojo puško in ti svojo havbico!«

PRVA VPRAŠANJA NA ONEM SVETU

Kakšna ozemlja bi lahko tukaj proglasili za »santisima terra italianissima?« — Italijanski diplomat.

Ali imate kakšno industrijo, ki bi jo lahko nacionalizirali in potem zopet denacionalizirali? — Angleški parlamentarec.

Ali imate kakšnega šaha, ki bi ga lahko pognali in nato zopet poklicali nazaj? — Perzijski general.

Komu bi lahko proti lepim obrestim posodili nekaj dolarjev? — Ameriški bankir.

Kdo posoja tukaj dolarje na lep obraz? — Avstrijski finančnik.

Komu bi tukaj lahko dali »bratsko pomoč?« — Sovjetski birokrat.

Ali moramo sprejemati tudi tukaj sovjetsko bratsko pomoč? — Češki državljani.

Vladajo tudi pri vas med Jugoslavijo in Bolgarijo »normalni« odnosi? — Bolgarski terorist.

Marsovci

se bližajo zemlji

— No, vidiš, prav tako je, kot sem dejal! Ta primitivna plemena na zemlji se bojujejo še z atomskimi bombami...

VSE JE MOGOČE

Kontrolor vpraša begunca pred vkrcajem na ladjo:

»Od kod prihajate?«

»Iz Bavarske.«

»Torej Nemec.«

»Ne. V Bavarsko sem prišel po vojni. Prej sem živel v Munkacsu.«

»In kje je ta Munkacs?«

»Na ozemlju Sovjetske zveze. Odstopila ga je Češkoslovaška.«

»Torej ste Rus.«

»Ne.«

»No, pa Čehoslovak.«

»Tudi ne. Češkoslovaška je odstopila Munkacs Ru-

siji po koncu zadnje vojne — kmalu nato, ko ga je dobila od Madžarske.«

»Zdaj razumem: Madžar ste.«

»Ne. Madžarska je imela Munkacs samo od leta 1939.«

»Pa prej?«

»Prej je bilo mesto v posesti Češkoslovaške.«

»Od kdaj? Rekli ste, da niste Čehoslovaki!«

»Od leta 1919 — od ustanovitve Češkoslovaške.«

»In čigavo je bilo prej to božje mesto?«

»Avstro-ogrsko.«

»Madžar niste, torej ste Avstrijec.«

»Ne. Mesto Munkacs je bilo v okviru avstro-ogrskega cesarstva na ozemlju Madžarske.«

»Povejte mi, dragi človek, zakaj niste ostali v Munkacsu?«

»Rusi so me napodili kot Nemca.«

»Pa pravite, da niste Nemec.«

»Ne, ker Nemci...«

»Ufa, dobro, dobro! Vkrcajte se, sicer ne bomo nikdar odpluli...«

MAŠČEVANJE

Vnetemu Mallanovemu pristašu-rasistu so zbolele ovce. Hočeš nočeš je bil prisiljen poklicati črnega veterinarja. Ko je ta prišel, ga je vneti rasist odpeljal v obor in ga prosil:

— Rešite mi jih, prosim vas! Plačam, kolikor zahtevate!

Črni veterinar si je ogledal ovčji trop in resno dejal:

— Samo deset vam jih

lahko rešim. Samo deset in nič več...

Obupani rasist je prebledel:

— Ali ostalih res ni mogoče rešiti?

Črni veterinar je resno odkimal:

— Jaz vam lahko rešim samo deset ovac in to samo tiste, ki so črne barve. Ostale — bele, kakor menda sami veste, pa spadajo samo pod delokrog kakšnega — belega veterinarja!

NEPOTREBNA BOJAZEN

Zakaj so z barikadami cenzure Angleži v Keniji se ogradili? Pred njimi v srednjem veku že odkrili so inkvizitorji skrivnost — torture!

ZAHODNI EVROPEJEC 1953

V pariških kavarnah kroži tale definicija:

»Evropejec je človek, ki se bo spriči strahu, da utegne postati Rus, spremenil v Američana.«

OBLEKA DELA ČLOVEKA...

V neki nemški modni reviji je napisano:

»Ne dovolite, da bi vas ljudje zamenjali z ameriškim turistom; nosite samo obleke, narejene po meri.«

VELIKE SKRBI SVETEGA OČETA

Sveti oče se je v Rimu te dni razgovoril o izredno važni stvari: o kaznovanju vojnih zločincev. Sveti oče se je zelo obširno spustil v problematiko vojnih zločinov in odgovornosti ter predlagal celo, da bi bilo treba vojne zločince tudi kaznovati.

Toda to je storil sveti oče šele potem, ko se je dodobra prepričal, da ni noben vojni zločinec več v nevarnosti, da bi bil res kaznovan, ampak tiči kje varno z njegovim najsvetejšim blagoslovom v žepu v Argentini...

64 = 48

V čast velikega mladinskega zborovanja v Bukarešti so bile javne zgradbe okrašene z zastavicami mladane vseh držav na svetu. Na vsakem koraku znaki pretiravanja. Na primer: na ameriških zastavah je bilo namesto 48 kar 64 zvezdic.

... In še ena
o m h

— Natakara, zakaj pa je moj krožnik vlažen?
— Oprostite, to je vendar juha, ki sem vam jo prinesel

KAVARNISKA

(brez vsakega namigavanja)

»Natakara! Kako le morete gostom prodajati kaj takšnega!? Kava je čisto hladna in vodena, voda pa topla in motna!»

»Nič čudnega — saj ste oboje zamenjali med seboj!»

RESTAVRACIJSKA

(tudi brez vsakega namigovanja)

»Natakara, kakšen čuden vrstni red pri kosilu pa je to?! Najprej mi prinesete ribo in šele nato juho!»
»Veste, za ribo je bil že skrajni čas...»

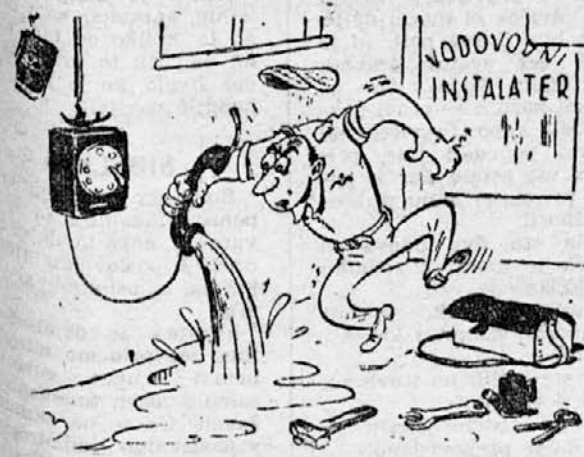
PROFITARSKA MORALA

»Uh, zakaj nima konkurenčno podjetje v najemu lokala v naši stavbi?! To bi jim dali vetrar!»

SLABI ČASI

»Kako?! Vino je zopet dražje!? Če bo šlo tako naprej, bo postalo tako drago, da človek sploh živeti ne bo mogel več!»

VELIKA SILA

— Halo, halo, je tam vodovodni instalater? Pridite čimprej, pri meni je počila vodovodna cev!

OH, TI HOTELI!

Bilo je to letos poleti. Pritisnila je vročina, dnevi so bili prekrasni in v mestu ni bilo mogoče več vzdržati! Zato sem sklenil, da pojdem na dopust, težko zasluženi in težko pričakovani dopust!

Toda izkušnja človeka učil! Nisem hotel oditi kar tako, na vrat na nos kamorkoli, da bi naletel kje na slab hotel, neprijazen kraj in kaj vem še kakšne neprijetnosti. Zato sem povpraševal pri znancih, kako je bilo na dopustu. Srečal sem tudi prijatelja Petra.

»Pridi!« je dejal prijazno. »Pridi zvečer k meni, pa ti bova z ženo lahko dala nekaj koristnih nasvetov! Tako ne boš padel nepripravljen v kremplje komurkoli...«

Seveda sem prišel. Prinesel sem s seboj — za vsak primer — steklenico slivovke in Peter mi je res pripovedoval:

»Razumeš — v našem hotelu je bilo strašno! Najprej: Vrtar je hotel od naju ne vem vse kakšne podatke — kot da sva z ženo zločinca! Potem: v hotelu ni niti dvigala, tako da sva morala hoditi peš v prvo nadstropje! Dalje: Če mi je bilo vroče, je gotovo

sijalo sonce. Če pa naju je zeblo, je bilo kot nalašč oblačno. In to oglašajo potem kot prvovrsten hotel! Da ne govorim o postrežbi! Če sem poklical natakara, je prav gotovo prišla natakara. In tako dalje, in tako dalje! Skratka, nekaj čisto nemogočega! Zato te svarim, kot prijatelja — pojdi kamorkoli — samo v ta hotel ne! Tam pokvarijo vsakemu poštemu človeku pošteno zasluženi dopust, tista dva tedna za vseh 50 tednov dela na leto!»

Resnično me je prestrašil Peter. Zato sem ga naglo vprašal:

»Prav, Peter! Povej mi vsaj ime tega nemogočega hotela, da tudi jaz ne padem prav po neumnem vanj!»

»Zelo rad, Janez!« mi je dejal Peter. »Sevedal!»

In se je obrnil k svoji ženi:

»Povej ženka, kako se je imenoval ta nesrečni hotel, v katerem sva bila letos na dopustu?»

»Joj, ko bi se le spomnila!« je vzklíknila nato žena. »Ah, že vem! Poglej, Peter, pri brisačah, tam bo gotovo ime tega hotela, ker na žlicah in rjuhah ga ni...«

SREČNA ŠTEVILKA PET

»Ali veš,« mi je rekla nedavno žena, »sinoči sem sanjala, da sem podarila življenje petorčkom.«

»Kaj ne praviš,« sem odvrnil, »in meni se je sanjalo, da sem bil vojak v 5. kompaniji 5. pionirskega bataljona in da sem imel ležišče v sobi številka 55. Dobil sem pet dni zapora, ker sem za časa straže pet minut zadremal.«

»Kako čudovito! In danes smo petega...«

»To pomeni srečo!« sem pomislil.

»Srečo, da,« je vzdihnila moja žena, »saj ima tudi beseda »sreča« pet črk.«

»Hm, veš kaj, Agata, danes je nedelja. Peljimo se na konjske dirke. Morda se nam tamkaj sreča na-

smehne in dobimo nekaj denarja.«

»Naj gre tudi naš Peter z nama?«

»Kajpak, naj le gre. Saj mu je vendar pet let. Naročili bomo taksi za pet oseb in vzeli s seboj tudi tvojo sestro Frideriko in svaka Friderika.«

»Čudovita je ta tvoja zamisel,« je vzklíknil svak Friderik, ko smo sedli v avtomobil. »Pri številki pet se nam sreča ne more izmuzniti in danes bomo zagotovo zaslužili lepe denarce. Po dirkah vas povabim na čajanko.«

»In jaz vas povabim vseh pet mož na kosilo, na katerem vam bom postregla s petimi jedmi,« je vskočila v pogovor moja žena.

»Dirkališče!« Sofer je ustavil in spustil taksimeter. »Pet kron... k temu še dvakrat po pet odstotkov, kar znese natanko pet kron in petinpetdeset örov.«

»Pet kron in petinpetdeset örov.«

»Izvolite! Gospod se lahko sam prepriča!«

»Ze prav, že prav! Saj nisem sploh podvomil. Vidim le, da se nam danes številka pet nekam čudno obrača.«

»Zares!« je sofer priklimal pomenljivo. »To je bila v današnjem dnevu moja peta vožnja. In že od pete ure zjutraj sem na nogah! Sploh pa praznujem danes rojstni dan: petinpetdeset let! In ali si niste pogledali mojo evidenčno

tablico? Nosi številko 5555. In...«

»Dovolj!« sem zamahnil z roko. »Pohiteti moramo, dirke bodo kmalu pričele. Izvolite, petinpetdeset örov napitnine!«

»Konj številka pet!« sem vzklíknil in se prerinil do blagajne totalizatorja. »Kako, prostim, Quintus se imenuje konj? Čudovito! Hvala! Da, še enkrat pet bonov za pet kron za tega mladeniča tukaj! Tudi Peter naj okusi nekaj sreče svojega očeta!«

»Pet bonov za pet kron!« sem ujel besede svaka za mojim hrbtom. »Stavimo na Quintusa, konja številka pet, ki teče v peti dirki.«

In peta dirka je pričela. »Quintus, Quintus!« je vzklíknila Friderika. »Ah, tamkaj je! Poglejte, kako čudovito teče! Quintus bo prvi! Quintus mora biti prvi. Friderik mi je obljubil nov klobuk!«

»In jaz dobim krzno!« se je pridružila s svojo željo žena. »Quintus, Quintus!«

»Hop, hop, Quintus!« je tleskal z rokami tudi Peter. »Če boš zmagal, mi bo atek kupil klavir!«

Dirka se je bližala svojemu koncu. In zdaj — zdaj so konji zdrinjali skozi cilj.

»Ali si videla, kateri konj je bil prvi?« me je vprašal nestrpno Friderik.

»Neeee!« sem odvrnil. Tudi sam sem bil razburjen. »Toda pazite vendar, po zvočniku bodo razglasili izid dirke. Kaj slišim — Quintus je bil peti?!«

Kako si naš Jurček

predstavlja padeč deviz na obračunskem mestu.

Osica:

TRIJE ZARES PODOBNI

Vsi trije nosijo očala, vsi trije so že v letih, vsi trije posedujejo trden značaj! Na primer.

PRED ŠESTIMI MESECI

Prvi sreča drugega na cesti, se mu vljudno približa, ga ponižno pozdravi in mu sladko poreče:

»Zdi se mi, dragi tovariš, da vas od nekje poznam. Se celo nekam podobna sva si...«

Drugi se za sladke besede prvega skoraj ne zmejni. Gleda ga nekako z viška in se ne da omeščati. Prvi pa vljudno in sladko dalje in dalje. Pa ne za prazen nič. Drugi je namreč inšpektor s fakultetno izobrazbo, prvi le delovna moč brez funkcije in prav tako s fakultetno izobrazbo.

V tem prikoraka po cesti mimo njiju tretji z očali, priletnostjo, trdnim značajem in fakultetno izobrazbo. Ponižno, vljudno in sladko ju pozdravi. Zdi se, ko da ga prvi in drugi malodane še opazita ne.

TRI MESECE POZNEJE

Prvi sreča drugega na cesti in mu ne reče ne mi ne nu. Drugi se mu vljudno približa, ga ponižno pozdravi in mu sladko poreče:

»Glej, glej, dolgo se že nisva videla...«

Prvi se za sladke besede drugega skoraj ne zmeni. Prav tedaj namreč prikoraka mimo njiju tretji, ki pa se dela ko da ju sploh ne vidi. Ne tako prvi. Ta ima trden značaj. Vljudno se mu približa, ga ponižno pozdravi in mu sladko poreče:

»Zdi se mi, dragi tovariš, da se midva od nekje pozna...«

Prvi je namreč ostal delovna moč brez funkcije, drugi je prišel ob inšpektorsko funkcijo, tretji pa je inšpektor pravkar postal.

SE TRI MESECE POZNEJE...?

..... ???

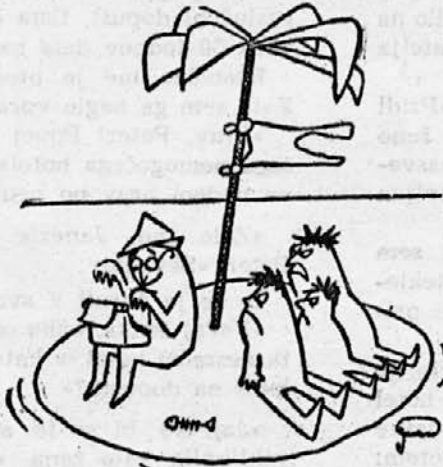

»Roke kvišku!
»Jaz sem to rekel prvi!»

TUJI HUMOR

»Ej, kolega, zdaj pa res ni pravi trenutek za natikanje očal!»

Novinar: »Stirje moški v boju s smrtjo' — krasen članek bo to!»

Banje

»Ce ne boš priden, ne boš šel s očkom v soološki vrt!
»Mi je čisto vseeno! Sem se že naveličal gledati vsako nedeljo gole ženske!»

»Ključce bom vzela.»

Brez besed.

Sodnik je pomislil, koliko trave pri ribniku bi bilo treba poteptati za en milijon dinarjev. V svojem privatnem življenju je bil ta sodnik dober ribič. Pomislil je na vse one male ribice, ki jih vлови na trnek in zopet vrže nazaj v vodo, ter oprostil Pravička vsake kazni.

Včasih se pa predpis — kot človek — postara. Hrbtenici zmanjka prožnosti. Če se je treba malo pripogniti, zaškripajo kosti. Če ima tak predpis — kot človek — kurje oko, pa mu ti hočeš dati novo mazilo zoper kurja očesa, ti bo dejal:

»Ce smo svojčas lahko nosili kurja očesa, zakaj jih ne bi še danes?»

In kurje oko si tako podaljša svoje življenje!

Predpisi imajo svoje življenje kot človek. Če so dobri, imajo mnogo prijateljev; seveda jim ne manjka tudi sovražnikov.

In kot človeku v avtobusu, tako tudi predpisom včasih stopajo na prste. V takem primeru človek nekoliko zakolne, če je pa olikan, reče prijazno: »Prosim, prosim!»

Popolnoma drugačna stvar pa je, če te nekdo udari s kolom po glavi. Bolečina je prehuda, da bi prijazno rekel: »Prosim, prosim!» Mimo olike tečeš na sodišče po pravico. Kako čudno bi bilo, če bi v primeru zadeve s kolom rekel: »Prosim, prosim!«, če bi ti pa nekdo stopil v avtobusu na prste, pa tekel na sodišče. In ravno v tem se včasih predpisi razlikujejo od človeka:

1. RIBICE IN RIBE

Lep sončni dan je bil. Uslužbenec Mirko Praviček je šel na popoldanski sprehod. Zavil je po parku proti ribniku. Črički so čričkali in cvetice ob poti so ga pesniško navdihovale.

»Oh, najraje bi glasno zapel: »Pozimi pa rožice...«, si je dejal in prišel tiho popevati, da bi se izognil morebitnemu angažmanju v mariborski operi.

Sredi tega razpoloženja mu zapre pot tabla z napisom: »Zaradi popraviljanja zaprta pot!« Praviček ni mogel dalje. Ker ni bilo druge poti, jo je mahnil čez cvetoč travnik proti ribniku. Toda v tem ga presenetli paznik — pravi paznik z belo kapo. Praviček mu je moral povedati ime, priimek in vse ostalo, kar je potrebno pri opravljanju službene dolžnosti.

Minila sta dva dneva in Praviček je moral k sodniku za prekrške.

»Tovariš Praviček, plačati boste morali denarno kazen!»

»Zakaj!»

»Ker ste hodili po travniku, kjer ni dovoljeno!»

»Saj na tistem mestu ni pisalo, da je prepovedano!»

»Kaj pa odlok mestnega ljudskega odbora?»

»Ga ne poznam!»

»To ne opravičuje!»

Praviček je uvidel, da se bo mogoč izmazati!

»Tovariš sodnik! Vem, bom moral plačati. Toda poglejte sledeči primer, ki je popolnoma podoben mojemu!»

Naše podjetje ni doseglo fonda plač in bi moralo delavcem izplačati 80 odstotkov povprečnih plač po uredbi. Moralno, kajne?!

»Seveda, po uredbi!« je dejal z modro zakonitostjo sodnik.

»Pa ni!»

»Kako to?»

»Podjetje je raje vzelo posojilo pri neki množični organizaciji in z njim izplačalo plače!»

»Kaj pa davek na presežni plače?»

»Podjetje bi moralo plačati en milijon dinarjev tega davka. Pa ga ni, ker ni šlo in plačilo plače skozi banko, temveč na račun kredita množične organizacije!»

»To je čisto navaden finančni prekršek!« je vzrojil sodnik, ko je pomislil na to množično vsoto.

»Vidite, tovariš sodnik, dejal Praviček, »pri meni boste zaslužili pet sto dinarjev, tam pa izgubili en milijon!»

2. DEDIČ

Javni nameščence Pikelj so kosilu zaspal in ravnokor sanjal, da je prišel pred dispenzno sodišče, ker ni zahteval za neko vlogo kolka za deset dinarjev.

ANEKDOTE SMRTNE SLUTNJE

Ob svojem 88. rojstnem dnevu, ki ga je slavil prekratko, je dobil znanega dirigenta Arturo Toscaniniga med ostalimi v dar tudi uro, ki jo je treba nastaviti samo vsa'ih deset let. Je z globoko melanholičnim obrazom ogledoval lepo urilo, ga je vprašal prijatelj:

»Maestro, zakaj ste tako žalostni?»

»Ah,« je odgovoril letnik, »pravkar sem mislil na to, koliko od tebe, ki mi podarili to uro, ne bo več živelo, ko jo bom prahodnjič navijal!»

SIBELIUS

Slavnega finskega komponista Sibeliusa so nekoč vprašali, kako to, da se radi družijo s poslovnimi ljudmi kot pa z ostalimi glasbeniki.

»Veste,« je dejal Sibelius, »če pridemo mi glasbeniki skupaj, govorimo samo o naših finančnih zadevah. Če se pa sestanejo s poslovnimi ljudmi, govorimo samo o glasbi!»

PISI

Zazvonilo je. Piki se je zbudil in oddahnil.

»Kakor za nalašč!« je pomislil. »Tik pred disciplinsko sodbo! Kako privoščim tistemu črnookemu disciplinskemu sodniku, ki me je v spanju tako moril!«

Zena je šla odpirat vrata in spregovorila na vratih z nekom nekaj besed.

»Da ni krojač?« se je vprašal Piki in se popolnoma prebudil.

Zena je zaprla vrata. »Ni krojač, ker je hitro odšel.« se je potolažil Piki in hotel zopet zadremati, ko je vstopila žena in mu izročila brzojavko, ki jo je že odprla in prebrala, dasi je bila naložljena na njega.

Piki se je prestrašil, ker je izkušnje vedel, da ti brzojavka najavi smrt ali pa štiri-najstidnevni obisk kakega znanca. Toda izjema potrjuje pravilo! Piki je skočil iz postelje, tekal po sobi, tolkel po brzojavki in ponavljal nikalnico v potrdilnem smislu:

»Ne, ne, ne!«

Ko se je oblačil, je zmaheval z glavo: »In vendar se človeku enkrat sreča nasmeje. Kdo bi si pred eno uro (ko sem sanjal o disciplinskem sodišču) mislil, da bom po svoji teti podedoval enostanovanjsko hišico! Končano enkrat v lastni hišici, kjer ne bo mogla hišna lastnica polči z metlo po steni, ko prišes včasih ponoči nekoliko boljše volje domov!«

Tisto noč se je Piku sanja-

lo, da so ga v službi vsi spoštljivo pozdravljali in da ga je na pisalni mizi čakal dekret, s katerim je bil imenovan za šefa oddelka. Ravno je hotel začeti z dobrohotnim nastopnim govorom pri uslužbencih, ko se je prebudil.

Tisti dan si je vzel dopust, da bi uredil vse formalnosti in se vselil v svojo hišico. Povsod je šlo vse v redu, razen na davčnem uradu. Tam mu je davčni referent dejal, da bo moral plačati 280 tisoč dinarjev davka na dediščino. Piki se je zasmel in dejal, da si ni mislil, da imajo davčni referenti tak smisel za humor. Ko mu je davčni referent pokazal zakon in davčno lestvico, je Pika oblihl mrzel znoj.

Tisti večer je prišel Piki domov z obupanim obrazom. Zena je mislila, da je med potjo srečal krojača.

Po večerji je Piki rekel ženi, naj gre spat, sam se je pvsedel za mizo in pričel računati. Prišel je do sledečih rezultatov:

Ce bi od izdatkov za hrano prištedil 600 dinarjev mesečno, bi lahko davek odplačal v približno 38 letih in 11 mesecih. Davkarija pa seveda toliko časa ne bo čakala, ker se lahko zgodi da bodo do takrat spregledali, da so stare davčne stopnje neprimerne za dediščine, pri katerih se človek ne dokoplje do kdo ve kakega premoženja.

Piki je računal dalje. Morda bi se lahko odvalil kaditi in bi na ta način lahko prištedil mesečno skupno 1500 dinarjev. Potem bi lahko davek odplačal v 15 letih in 6 mesecih. Ko je tako polglasno kombiniral, mu je žena s postelje dejala, da so njegova predvidevanja nerealna, ker bo med tem časom začel kaditi namesto njega njen sin.

Piki je šel spat. Sanjalo se mu je, da je on — Piki — bil ljudski poslanec. Ravno kar je stopal na govorniški oder. Vsi so ga gledali, on pa je začel:

»Tovariši in tovarišice ljudski poslanci! Predlagam nov zakon, ki bo odkrito in brez zavijanj določal, da javni namesteneč z normalno plačo lahko sicer podeduje enostanovanjsko hišico, ne more pa v njej stanovati. V najboljšem primeru lahko to hišico proda drugemu človeku, ki si je na kak drug (po možnosti pošten) način pridobil potrebno vsoto denarja!«

Vsi so mu ploskali, on — Piki — pa je odšel s solzami v očeh z govorniškega odra.

Ko se je zbudil, ni imel občutka, da se je zbudil. Sklenil je, da bo vložil na davčni urad prošnjo, da mu dovolijo odplačevati davek na dediščino 38 let in 11 mesecev. Uvidel je namreč, da ima žena prav, ker bo sin po vsej verjetnosti začel po nekoliko letih kaditi in bi izjemni rok 15 let in 6 mesecev praktično ne prišel v poštev.

— Dragi, mislim da je čas, da se ločiva...

— Oprostite, toda dajte mi ta dvojčka nazaj. Naša negovalka je bila namreč svoj čas telefonistka, pa vam je dala napačno številko!

ZGODISE

»Glej, glej, kdo prihaja! Najin prijatelj Jože, ki je bil tako prijazen, da je nama predlagal hotel, v katerem sva prebila dopust.«

»Mi je zelo žal, toda nisem se mogel misliti, da je to sredstvo proti sadnim škodljivcem tako učinkovito.«

GLASBENIKIH

K SRECI...

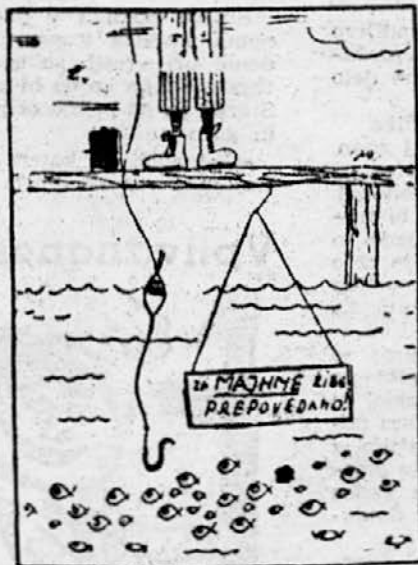
Richard Strauss se je pri neki poizkušnji njegove opere »Saloma« silovito spri z dirigentom zaradi nekega ritma v partituri. »Ali sem jaz napisal to opero ali vi?« je končno ves besen vzkliknil Strauss. »K sreči — vi!« je odgovoril dirigent.

ZIVLJENJE ZA GLASBO

Neka dama se je pogosto obračala na znanega dirigenta Bülowa, da bi ji prekrbel zastonske vstopnice za koncerte. »Oh, maestro!« je vzdihnila pri tem, »vse svoje življenje sem posvetila glasbi!« »Morda!« je odgovoril dirigent, »toda očitno le ceneni glasbi!«

NEPOZNANA BRATA

Svetovnoznani pisatelj vpraša na nekem banketu slavno subretko: »Ste bral Brate Karamzove?« »Ne. Kaj pa so napisali?«

TRI RIBISKE

tokrat brez besed...

Peter Mirkuca:
SANJE

Ležal sem, spal in sanjal...

Bil sem član velikega velikega razsodišča. Bilo je tako veliko, da bi lahko obseglo skoro vse ljudstvo. Zaslusovalci smo bili vsi člani, sodniki prav tako vsi. Pravkar je bil na vrsti majhen človeček, z očali in klotastimi zaščitnimi rokavniki na komolcih.

»Zato, da bi izstavil potrdilo o otroških dokladah, je zahteval od ljudi po šest ali še več raznih potrdil, formularjev in tiskovin, jih pošiljal od vrat do vrat in podobno, čeprav bi lahko sam z nekaj več možganov in lastnega dela opravil vse to mnogo bolje!«

To je bil tožilec.

Razsodišče je naglo izreklo svojo sodbo:

»Kriv zaradi nesmiselnega mrcvarjenja ljudi. Olajševalna okolnost: njegova nesposobnost. Kazen: zmanjšanje pisarniškega aparata, da ne bo več imel časa za takšne nesmiselnosti! Naprej!«

In že je bil drugi na zatožni klopi. Bil je kričeče hipermoderno oblečen, mnogo govoril in krillil z rokami, pri tem pa zvito pogledoval po ljudeh. Tožilec je že govoril:

»Kot nakupovalec in prekupčevalec je navijal cene, izstavil lažne račune, goljufal pri obračunih — in da bi to lahko delal, je lagal, podkupoval in izsiljeval!«

Tudi tokrat ni razsodišče mnogo pomišljalo:

»Kriv zaradi špekuliranja na račun življenjskega standarda ljudi. Olajševalna okolnost — pomanjkljiva kontrola družbe. Kazen: množična kontrola ljudstva in zaposlitev, kjer bo moral res delati. Naprej!«

Jednatost sodb me je posebno prijetno presenetila. »Kako malo juridičnega znanja in koliko pravičnosti!« sem vzkliknil sam pri sebi.

Tretji je bil mnogo bolj samozavesten. Na glavi je imel avtomobilsko očala, okrog vratu obešeno najnovejšo Leico, v roki veliko šefovsko torbico, vso preplepno z listki inozemskih hotelov. Nervozno je pogledoval na pravo švicarsko uro, si nekaj zapisoval v usnjen notes s pravim Parkerjem in ves čas vpadal:

»Toda — delavski svet — upravni odbor — delavski svet...«

Tožilec pa se ni dal motiti:

»Kot šef je izkoriščal svoj položaj, mislil samo na potovanja v inozemstvo, vožnje z avtomobilom, nadlegoval svoje uslužbenke, skušal tiranizirati delavski svet in upravni odbor, pri tem pa premalo skrbel za pravi uspeh podjetja, temveč skušal s špekulacijami in prikrivanjem na račun družbe lažno prikazovati uspehe podjetja!«

Skozi razsodišče je šel val vznemirjenja, vendar je bila sodba takoj gotova:

»Kriv, ker je izkoriščal svoj položaj in delal proti interesom družbe...!«

Tedaj je obtoženec užaljeno vzkliknil:

»Kako kriv? Kaj pa moje zasluge? Kaj pa olajševalne okolnosti?«

»Kriv! Zasluge niso plačilno sredstvo za škodljivo delovanje. Olajševalnih okolnosti ni — samo otežujoče! Kazen: Takojšen odvzem položaja, pošteno delo in nobenih intervencij!«

Pri zadnjih besedah se je nasmehnil celo tožilec.

Naslednji obtoženec se mi je pa zdel najbolj znan. Gotovo sem ga mnogokrat videl v našem kraju — pa tudi drugod morajo biti še nekateri njemu podobni. V rokah je držal debel referat — vsaj šest ur bi trajalo, preden bi ga prebral. Lepe in velike besede so med papirji kar visele in silile na vse strani in celo padale na tla, toda on se nanje ni oziral. Z veliko govorniško gesto se je pripravil na branje referata, ko ga je tožilec prekinil:

»Kot funkcionar je govoril lepe besede, sam pa se ni ravnal po njih. Jemal je dvojno mero za ljudi: eno zase in za svoje prijatelje, drugo za ostale. Verjel je v lastno nezmotljivost in preganjal tiste, ki so mu pokazali njegove lastne napake. Klanjal se je višjim, z nižjimi pa je postopal diktatorsko, birokratsko in omalovažujoče, ni se zmenil za javno mnenje in vsako kritiko lastnih napak preganjal kot sovražno dejavnost!«

Tožilec je končal. Skozi razsodišče je šel val ogorčenja, katerega niso mogle preglasiti vse velike in lepe besede ter fraze iz referata, ki ga je začel brati z velikimi gestami obtoženec. Sodba je bila kratka in jasna:

»Kriv je, desetkrat kriv, stokrat kriv pred najsvetejšim, pred najlepšim in največjim kar imamo — našo potjo v boljšo bodočnost! Ni olajševalnih okolnosti, ni prigovorov, ni ugovorov!«

Zbudil sem se.

V prvem trenutku sem zaprl oči, da bi nadaljeval lepe sanje. Potem pa sem pomislil:

»Ali je potrebno, da sam sanjam o takšnem razsodišču...?«

DOBRI ODNOSI

»Ma ostia, pravijo, da nimamo dobrih odnosov z Jugoslavijo! Svoj čas smo jim dinarje enostavno jemali, sedaj pa jih za naše agente v coni B — kupujemo!«

TEATRSKA RESNICA

Če je gledališki komad slab, morajo biti igralci dobri. Če pa je komad dober, morajo biti igralci še boljši!

Točnost

»Kateri bedak pa je vrgel sidro v vodo?!«

VLJUDNOST V VLAKU

Starka pokuka v popolnoma zaseden kupe. Mladenič pri vratih se spričo tega potuhne ko da bi spal. Starka pa ga prime za roko in ga vpraša:

»Gospodič, na kateri postaji naj vas zbudim?«

Vpliv znanosti

»Da, prav ima Galileo Galilei: svet se vrti!«

Debell
ČASVIKARSKÉ

VEČER, 29. 9. 1953: Hoteli sta k svojima zaročencema, od katerih je eden v Kanadi drugi pa v Ameriki...

Predlagamo, da dobijo cvek iz zemljepisa vsi tisti geografi, ki še vedno učijo, ne glede na zgoraj navedena dejstva, da leži Kanada v Ameriki!

LJUDSKA PRAVICA — BORBA: 1. X. 1953: V veliki dvorani železniške postaje v Sarajevu se počuti človek majhnega, saj meri približno 2000 km²...

Nasprotno — velikana bi se moral počutiti, kajti ni

igrača postaviti tako veliko dvorano, da bi v njej imel prostora skoro ves okraj Ljubljana-okolica!

SLOVENSKI POROČEVALEC, 3. 10. 1953: Na Švedskem so izdelali za potrebe mornarice poseben Diesel motor, ki ima 3.000 konjskih moči...

Ceprav konjske sile najbrž po mnenju Slov. poročevalca niso primerne za potrebe mornarice, se nam zdi, da tudi konjske moči niso najbolj primerne za Slovenski prater...

MARIBORSKI PRATER

Ne veste, kje je v Mariboru Prater? Smešno!

Mariborčani smo sicer bolj skromni, pa tudi sredstev nimamo toliko kot jih je svoj čas cesarsko-kraljevi Dunaj nabral pri svojih podložnih narodih za zgraditev svojega Pratra — imamo pa zato med nami nekaj izredno sposobnih ljudi, ki znajo z malo sredstvi ustvariti skoraj isto razpoloženje oziroma kot se strokovno temu pravi »štimung«, kot ga pozna slavni Prater.

In kje je sedaj ta mariborski Prater, vprašuješ, ljubeznivi bralec?

No, to ni težko uganiti, kajti nedvomni znaki ne kažejo nikamor drugam kot na naš novi Branikov stadion ali vsaj nekatere njegove dele.

Dokazi? Izvolite!

Nedavno je gostoval pri nas cirkus. Senzacija nad senzacijami! Vesoljni Maribor je drl k predstavam in kolikor ni drl prostovoljno, so ga vabili — kaj vabili: vlekli! — ves dan gromoglasni cirkuški zvočniki, ki so po zaslugi radia nadomestili stare cirkuške lajne. In tako je neko nedeljo cirkuški »kapelnik« priključil zvočnike na radijski aparat, aparat pa naravnal na Graz — kot da bi vedel, kako se prileže nam Mariborčanom takšna praterska »štimung«. Naša srca so povzdigovali prijetni domači komadi, kot »Erzherzog Johann Jodler«, »Hoch vom Dachstein« in podobni, ki so nam pričarali zopet nazaj blažene čase cesarsko-kraljevega ponemčevanja naših slovenskih krajev. In kot namerček je lahko zvedel vesoljni Maribor, da nekdo »aus Andritz bei Graz« pozdravlja neko »Frau Klementz aus Brunndorf bei Maribor« (očitna napaka, kajti za »štimung« bi moralo biti »Marburg«), kar je vse Studenčane posebno ganilo. Frau Kliček in Frau Muršec pa sta vzdihnili, blaženi od sreče.

»Jesajasjesas, hajt voas oba virkli šeeeee...!«

Pa ne samo to! Ko so se rezervisti poslavljali od orožnih vaj, jih je nekaj zašlo tudi v restavracijo v Ljudskem vrtu. Ko so se pozno ponoči razhajali, so inspirirani z dobro kapljico takoj začutili pratersko »štimung«. Ljudskega vrta ter si v slovo ganljivo zakrutili najpopularnejši dunajski šlager: »Auf Wiedersehen, auf Wiedersehen...!«

Potrebujete še več dokazov za pratersko »štimung« tega dela Maribora?

Teniški klub Branik je udeležencem V. odprtega teniškega turnirja in odbornikom kluba priredil v soboto zvečer prosto zabavo, kar na igrišču v Ljudskem vrtu seveda. Tudi ob tej priliki so zvočniki bruhali v lepo jesensko noč pristno pratersko »štimung«. Drug za drugim so se pozno v noč glasili nemški šlagerji. Daleč naokrog se je na splošno veselje od dela utrujenih ljudi glasilo z jakostjo vsaj petih »f.«: »Das machen nur die Beine von Dolores...!« In lepe noge še lepše Dolores so se s tako usodno vehemenco zapletle v možgane gramofonskih muzikantov, da so med ostalimi praterskimi ploščami zavrteli šlager o lepih nogah lepe Dolores tisto noč še kar petkrat. Le neradi so udeleženci pozno po polnoči, utrujeni od tenisa, vina, nemških šlagerjev in praterske muzike odpravili vsak v svojo posteljo.

Mi pa se ne bi čudili, če bi se te dni vpisali v teniški klub Branik tudi frau Kliček in frau Muršec...

Scarabeus

VISEK

— Ali je bila drama, ki si jo včeraj gledala v gledališču, res tako zanimiva? — Izredno! Tako, da celo moj mož ni zaspal...

OD VISNJE GORE TJA DO KOLPE

IZ PIONIRJEVE TORBE

Tokrat sem šel najprej za spremembo nekolkov v Zasavje, kjer sem si

V LITVI

ogledal veliki letalski miting, ki ga pa sploh ni bilo. To se pravi, vstopnina je že bila, le programa je bilo bolj malo, ker niso priletela tista obljubljena letala iz Ljubljane. Zato pa je zvočnik neprestano ponavljal, naj opazujemo nebo, ker se bodo napovedana letala vsak hip pojavila in smo mi res tako dolgo bujlihi v oblake, da je pričelo deževati in bi to morali pravzaprav šteti za izum na polju umetnega dežja ter napisati velik članek za PP

V KRŠKEM

sem šel v »Celulozo« na sindikalni sestanek, ki so se ga polnoštevilno udeležili štirje delavci. Ti so bili posebno navdušeni, ker tudi predsednika sindikalne podružnice ni bilo. Pa tudi tajnica je bojda tako hitro odhitela domov, da se je kar kadilo za njo. Potem sem skočil še

V MIRNO

pogledat, če se v tamkajšnji gostilni še vedno ne dobi ničesar za pod zob. »Veš, Jožek, če so gostje lačni, gre pijača hitreje v promet!« mi je razlagala točajka, medtem ko je meni tako krulilo po želodcu, da bi se še tisti medved, ki je te dni rovaril tam okoli Straže, prestrašil in zbežal.

V ČRNOMLJU

imajo Dom kulture, čigar zunanost pa ni čisto nič kulturna in je zato še najbolj podoben razvalinam Celjskega gradu, samo tisti grof še manjka, ki bi zmerjal: »Danes Dom kulture in nikoli več!«

Oni dan pa sem se pridružil lovcem, ki so

PO SUHI KRAJINI

preganjali divje prašiče in drugo divjad. Vendar nisimo mnogo nalovili, ker ni bilo gonjačev, tako da so rekli, da bi bilo bolje, če bi bili lovci gonjači. gonjači pa lovci

O TOPLITI

»Jožek, ali veš, kakšne lastnosti ima toplota?«
»Seveda. Toplota telesa krči in jih razteza.«
»Dobro. Ali mi lahko poveš kakšen primer?«
»Kadar je vroče, tehta štruca kruha pri mursko-soboških peklih cel kilogram, kadar je mrzlo, pa samo devdeset dekagramov.«

»Jo umhergocvüln, kaj te tak fukstajfvüld vun gledate, lipste frau Klüček?«
»Oba — tuns mi net spominat, frau Muršec, na te zohne, ko pa mam že zovizo taki gic! Homs e šo kert za toti kšiht zavolo fonvegn manevrov...?«

»Jo, natirli, zelpstfršendli, nekaj hobi kert. tes šo...«

»Na, zegns azo, te pa da se a menč ne di desvegn aufregal, majnadraj! Azo, tes misns visn, te frau Hupflmaja hot ma zölba ksokt, tes te frau Zemprezl ksokt hot, da je čula fon da frau Miglhupfa kak je darčölala ta frau Smigoc, kak je čula dva dohtara se untarholtat fon di fültn totn, ker so bli ganc planmesik na manevri nareti!«

»Jesaskristastana! Is tes megli!?! Te so jih čisto planmesik vbijali! O jesas-jesasjesas!«

»Na zegns, te si holt lanko furštelate, kak sm bla daršrokn! Lajdagoc je moj

olta že prekrumpat za soldate, oba te Mici z numaro ohcen v naši gosi, fon dera ir mon je na manevri! Odulibahergotinbimi — hobima denkt — toti je gonc totziha šo maustot. Izioe zo a pehfogl, toti mož fon da Mici, hobi gmant, ko si je že forigs joar skoro te mali prst bek odsekal...«

»Jojojo, neki že ma taki pehl Glajh zo, ko pa tisti Kausov Hanzl. Ter is genau zo — gi zagrabl, kimt glajh an drek ausa...«

»Oba redns ma net zo tepat ajni! Kaj te ma toti inera Hanzl, ter tep, paj dera kših! Azo, natirli, sem cofort hinlaufala, eu dera Mici z numere ohcen, nemli. Pa sem ji tak hipš šo-

nend langsam pajpringala, da je na totih manevrah mindestn a holbe miljon mrtvih, pa da se nena sme cufil aufregat, če bi kje zvedla, da je na manevrah auh ajna hin, kerl ma za ženo ajne gevisse Mici z numaro ohcen v naši gasi!«

»Oba gens! Oba gens! Zo bos! Kaj pa je te ona rekla?«

»Niks hots ksokt, tes luda tes plede. Umikfoin isl, tak se je aufregala, direkt v ajnmoht isi kföln!«

»Jo natirli, natirli! Saj sta se tak morc nariš rada mela, te cvoa, te Mici no jeni mož. — Oba zakaj ste te nah vi, frau Klüček, zo zaupes?«

»Frogs net zofül, frau Muršec! Samo si furštelajte — kak so bli toti manevri aus, ta kumt ta halodri, toti mož fon da Mici z numero ohcen, ganc apsalut zdravi ksund caus, ko da ibahaupt nobenih manevrov ne bi blo! Na und to zol an anštendig menš net vüld zajn!«

KOMUNALNI PROBLEMI

— Če ima avtobus iz Brezja majhno zamudo, pa ga čakaš pri pokopališču — koliko časa potrebuješ do Glavnega trga?

— Če dobro stopiš peš, četrť ure. Če pa čakaš na avtobus — »Toti list« ne prevzema nobene odgovornosti

— Kako zveš najzanesljivejše, da bo dež?

— Kadar začne škropilni avto škropiti ulice.

— Kako ugotoviš, kje je stanoval neki bivši načelnik komunale?

— Če slediš cesti, kjer so pločniki na novo popravljeni.

— Kako izveš, kje je na novi promenadi v parku pot za pešce?

— Če gledaš kod se vozijo kolesarji z največjo naglico.

— Kako in zakaj se hoče preimenovati Koroška četrt?

— Preimenovati se hoče v Klošmerisko četrt, to pain Avšiču?«

zato, ker bo na ta način le menda prišla do kakšnega javnega stranišča. S štopericami so namreč ugotovili, da je do vseh treh obstoječih mariborskih jav-

nih stranišč enako — pre-daleč.

— Zakaj Studenci in Pobrežje Koroški četrti ne zavadata novega naziva?

— Ker je tam še dovolj plotov za dnevno uporabo, ponoči pa so tako tudi v centru javna stranišča zaprta.

— Katera komisija je v Mariboru popolnoma nepotrebna?

— Komisija za varstvo spomenikov — ker v Mariboru spomenikov sploh ni!

SLEPIČ

— Povej mi, čemu pravzaprav pravite vašemu glavnemu »slepiču«?

— Čisto enostavno: Popolnoma nepotreben je in vedno nadražen...

NOVI ČASI

— No, Stefan, ali so se tvoji voli sedaj že privadili avtomobilom in se jih več ne bojijo?

— Avtomobilom so se že privadili — pač pa se sedaj bojijo konjev...

Ljubljanska asociacija

»Saj res... ali si bil kaj na razpravi proti Stefanu

Osnutek za reklamo: »Večer v vsako hišo!«

Podobnost s katerokoli sobno ambulanto je zlobno natolcevanje!

PEPA PISE JUC.

Draga Juca! Ko sem se tokrat potepala tam okoli Ajdovščine, sem mimogrede zašla še v Sturje, kjer sem v neki štacuni kupila kilogram rožičeve moke. Lahko si misliš, kako sem bila vesela, ko sem v moki našla med drugim tudi riž, koruzo in nekaj dobro ohranjenih mušjih mumij, saj sem z ozirom na dejstvo, da je riž pri nas še vedno precej drag in da so mube v tem letnem času že precejšnja redkost, napravila sijajno kupčijo

V Otaležu sem bila priča, kako so možje v združni upravi sklenili, da bodo žrtvovali nekaj jurčkov za dvig kulturnoprosvetnega dela v njihovi vasi. Rečeno, storjeno! Vzeli so denar in kupili zanj lep radijski sprejemnik, ki so ga postavili na polico v svoji oštariji, kjer sedaj tako razgraja, da ga prav dobro slišijo tudi kulturni delavci v zadružnem domu. Tako so ubili dve muhi na en mah. Radio privablja v gostilno vedno več gostov, tistim v združnem domu pa najbrž tudi ni dolgčas, ker se lahko zabavajo z mislijo, kako lepo bi bilo, če bi imeli radioaparata v svojem rdečem kotičku.

V Jelšanah sem obiskala osnovno šolo, vendar imajo v prvem razredu takšen prepih, da me je z raznimi zvezki in knjigami vred kar v Novo Gorico odpihnil.

Iz Nove Gorice sem se potem peljala z avtobusom v Solkan in sem za vožnjo plačala 35 dinarjev. Ko pa sem se ob dveh popoldne vračala, sem plačala za vozovnico samo 20 dinarjev. Veš, Juca, sedaj me pa zares zanima, če vozi avtobus iz Solkana do Nove Gorice po kakšni bližnjici, ker je vožnja v tej smeri toliko cenejša.

Tvoja Pepca

ENA O KRALJU MATJAŽU IN BLEJSKEM GOSTINSTVU

»Ti, Pepček, čemu je kralju Matjažu zrastle tako dolga brada?«

»Najbrž zato, ker ne obvlada nobenega tujega jezika, pa je moral v hotelu »Jelovica« na Bledu tako dolgo čakati na postrežbo, da se še obriti ni utegnil.«

KOLIKO JE URA?

Priletel možakar hiti po pločniku, ko ga nekdo vpraša:

»Koliko je ura?«

»Manjka pet minut.«

»Pet minut do...?«

»Ne vem, sem zgubil mali kazalec.«

Vroče palermisko sonce je blagodejno pošiljalo svoje žarke na odbojkarška igrišča, kjer je ravnokar zmagala ženska vrsta mariborskega kluba. Vrsti se približa Tunizian in jo povabi, da bi pozimj sodelovala na tekmah v Tunisu.

»Zelel pa bi tudi, da bi sodelovala neka dobra moška vrsta iz vašega kraja!« pravi Tunizian.

»Naš kraj — to smo mi!« so pomislile Mariborčanke. »Mi pa nimamo moške vrste!« so nadalje pomislile zmagovalke.

»Kaj pa klub, ki vam je posodil vašo najboljšo igralko?«

»No, že, veste, toda ti mariborski moški so vsi razen enega manjše rasti in za izvozno reklamo neprimerni!«

»Katero mesto pa zavzemajo v Sloveniji?«

»Se ni končano prvenstvo!«

»No, pa trenutno...«

»Tabele pravijo, da so prvi, toda mi časopisom ne verjamemo!«

»No, koga pa predlagate?«

»Predlagamo moštvo X, ki je sicer drugo v Sloveniji, toda fantje so simpatični, postavnini in, kar je glavno: niso iz našega kraja!«

Palermisko sonce se je skrilo za oblak. Tunizian je odšel in med potjo premišljeval o Sloveniji in njenih čudnih prebivalcih.

VSİ SMO MORILCI

Na svetu je vse minljivo. Minljivo je tudi upravni odbor Nogometne zveze Jugoslavije.

Riba smrdi pri glavil pravi stari pregovor, ki pa

NAROBE SPRINT

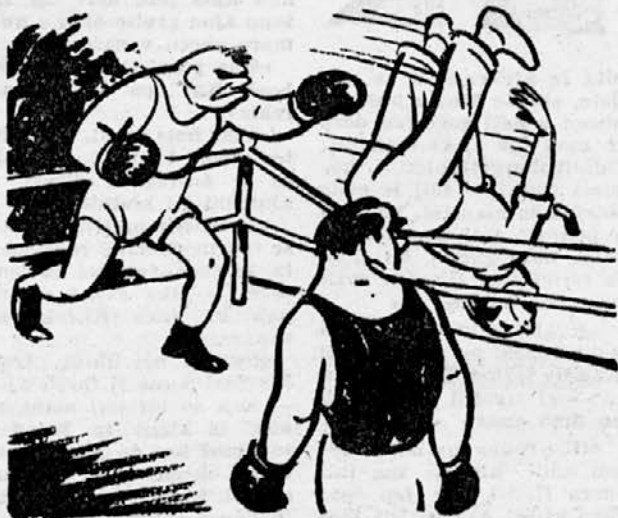
na turnirju kandidatov za svetovno šahovsko prvenstvo

Gligorić je odlično začel... toda...

LEVI DIREKT

Zagrebski boksarski sodniki so v sporu z novinarji resno predlagali, da bi boksarski dvoboj Lokomotiva—Slaven sodili novinarji!

Boksar (sodniku - novinarju): »Oprosti me, tiskarski škrat!«

tudi včasih smrdi, ker nima popolnoma prav. Zgodil se namreč lahko, da riba smrdi tudi pri nogah odnosedno pri repu, ker nima nog. Tako je na primer z našim nogometom, ki bi ga v zadnjem času lahko imenovali »primer Veselinovič«.

Začelo pa se je — po mojem mnenju — pri repu in ne pri glavi. Veselinovič igra najprej pri Vojvodini. Ta ga boža s čokolado.

Ne mine dolgo časa in Partizan mu pokaže banana. Veselinovič se počudijo sline in podpiše pristopnico za Partizan. Toda Vojvodina ni tako neumna, kot si Partizan misli, in pokaže Veselinoviču dve banani. Veselinovič prekliče pristopnico za Partizan in ostane pri Vojvodini.

Toda vsak dober državljani gre služiti vojsko, tudi v Ivanjico. Veselinovič — kot dober državljani — si misli, da bi domovini mnogo bolj koristil, če bi služil vojsko v Beogradu. Uprava

Partizana je tudi tega mnenja in ga začne žgečkati s to idejo pod pazduho. Veselinovič to žgečkanje dobro dene in 15. aprila 1952 (zgodovinski dan!) podpiše pristopnico za Partizan.

Toda Vojvodina je opazila to žgečkanje pod pazduho in je poslala Veselinoviču diplomatsko misijo, ki mu je z dokumentom dokazala, da ga bodo oni premestili v Novi Sad.

Toda Veselinoviču je bilo žgečkanje Vojvodine pre-malo in je 14. maja 1952 (tudi zgodovinski dan!) podpisal Partizanu izjavo, da ne priznava nobene svoje dosedanje izjave (ni hotel direktno reči, da je dajal svoje dosedanje izjave v hipnotičnem stanju) in da želi registracijo za Partizan.

Taki so bili vzgojni prijemi klubov pri Veselinoviču. In takih Veselinovičev je še mnogo. Z žgečkanjem, čokolado in bananami kvarimo želodce naših športnikov. Na ta način začena riba smrdeti pri repu. Ker pa ni hotela glava očistiti repa, je začela smrdeti še sama.

Predlagam, da bi na prihodnji skupščini Nogometne zveze Jugoslavije prikazali pod prvo točko dnevnega reda film: Vsi smo morilci!

SLOVES

Nekdo me je vprašal, kaj si vendar morajo Srbi in Hrvati misliti o našem slovenskem nogometu, ki doživlja same poraze. Najboljši odgovor na to vprašanje nam je dal zadnji »Polet«, ki pravi, da je Korotan sicer prejel v Splitu proti »Splitu« šest golov, da pa ni razočaral Splitčanov.

LOKALNI PARTIKULARIZEM

Sportne rubrike naših dveh vodilnih časopisov so večkrat preveč lokalno partikularistične. V soboto se je v Zagrebu vršila meddržavna odbojkarška tekma Francija — Jugoslavija. V nedeljo sem kupil oba časopisa — ne duha ne sluha o tej tekmi. V ponedeljek sem zopet kupil oba časopisa — le malo duha o tekmah Jesenice — Sloven, Kovinar — Aluminij itd., o tekmi Francija — Jugoslavija pa nikakega sluha.

Vprašal sem nekega novinarja za razlago. Odgovoril mi je, da so razlogi popolnoma ekonomske narave. V nedeljo niso objavili rezultata, da bi ljudje kupili časopise še v ponedeljek. V ponedeljek pa je rezultat itak bil objavljen v »Poletu« in bi bilo škoda zapravljati prostor v teh dveh naših vodilnih časopisih.

TUDI PREDLOG

Mariborska nogometna podzveza rešuje v zadnjem času hud problem, kakšno ligo naj bi uvedla za mariborskega železničarja, za katerega je kvaliteta slovenske lige previsoka. Padel je predlog, da bi ga dali v posebno nogometno ligo, v kateri naj bi tekmovali odbojkarški, teniški, atletski in drugi nenogometni klubi.

NE VIDI DVOJNO

Obilna večerja, odlična vina, krasna glasba — in povabljenec se ves preda žledodnim užitek. V uri, dveh spiše dve buteljki vina in več čaš šampanjca, toda nihče od ostalih povabljenec ne pokaže, da je zapazil njegovo okajenost. Potem je večerje konec. Naš povabljenec se še vedno dobro obvladuje. Ko naposled vsi odidejo v salon in gostiteljica ponosno pokaže svoja dvojčka, povabljenec vzdihne: »Kakšen lep otrok!«

DVE S TENISKEGA TURNIRJA

Sloviti mariborski športnik in teniški igralec Tedy Voglar je ob koncu dvoboja Hamersley : Petrovič v Mariboru prijel zmagovalca pod roko in dejal: »Pridi, Andre, se bova silkala!«

In pritisnili so ju na film.

Med gledalci pa se je nekdo oglasil:

»Tedy! Da ne boš pravil, da si ga ti premagal!«

*

Američanka Wozachova je igrala svojo partijo s go. Schuh-Trolauf. Igra je bila lepa. Med igro pristopi k moji sosedki nekdo in ji — zaverovani v igro — reče:

»Lepa igra, kajne?«

Ta pa odvrne:

»Kaj igra! Frizura, frizura, ta je nekaj vredna!«

HRIBOVSKA

Cez Komno se vlečejo oblaki, kmalu potem začne deževati. Vodič predlaga, da bi stopili kam v zavetje, toda prva »turistka« noče slišati o tem:

— Jaz imam, veste, nylon pelerino, pa mi ta dež ne more prav nič...

Oglasl se druga:

— Tudi meni ne more nič, imam tudi jaz pelerino, le da je moja iz perlon!

Vodič molči, dokler ne pridejo do prve kolibe. Tam pa potegne s strehe kos strešne lepenke in pravi:

— Pri nas, veste, pa nismo sedaj samo še — terlon!

NADEBUDNI OČE

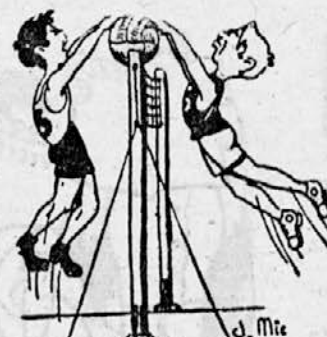
Pepe je šele nekaj minut oče krepkega fanta. Naenkrat nekdo pozvonil. Pepe pogleda skozi okno in zagleda spodaj pismonošo, ki kriči:

»Prinašam pismo za Pepeta...«

Novopečeni oče ga ponosno prekine:

»Toda za katerega: očeta ali sina?«

Začetek bitke za prvo mesto v državi

V nedeljo, 11. oktobra 1953 ob 10. uri bo na košarkarskem igrišču v Ljudskem vrtu v Mariboru prva finalna tekma državne prvenstva v odbojki za ženske **PARTIZAN:BRANIK** (Beograd) (Maribor). Ženska ekipa Partizana je lanskoletni prvak, ženska ekipa Branika pa se letos bori za prvo mesto.